

Mana

Mana

Și Moise le-a zis: „Aceasta este pâinea pe care v-a dat-o Domnul ca hrană”. Exod 16.15

Mana era o resursă zilnică, pentru nevoi zilnice. Nu putea fi stocată; dacă cineva încerca să o păstreze de pe o zi pe alta, mana se strica (Exod 16.20). La fel, noi nu putem trăi astăzi cu lucrurile de care ne-am bucurat ieri cu privire la Hristos. Trebuie să ne bucurăm de El astăzi. Altfel, experiențele noastre trecute se vor schimba într-o sursă de corupție, hrănind mândria și devenind o cunoștință care îngâmfă. Cât de des întâlnim acest lucru! Dependența constantă de Dumnezeu este baza pe care primim binecuvântarea din partea Lui. Astfel, El ne ține aproape de Sine. Aceasta înseamnă să adunăm mana pentru nevoia de zi cu zi, iar gustul ei va fi ca „untdelemnul proaspăt” (Numeri 11.8) – o prospețime pe care adevărata slujire a Duhului o are întotdeauna.

Iar când o măsurau cu omerul, „cel care strânsese mult nu avea prea mult; și celui care strânsese puțin nu-i lipsea” (Exod 16.18). Nu putem avea prea mult din Hristos. Putem avea prea multă cunoaștere intelectuală a Cuvântului și, în felul acesta, putem avea o lărgime de adevăr disproporțională cu adâncimea lui. Însă atunci când îl căutăm pe Hristos, vom avea și lărgime și adâncime. De cealaltă parte, cantitatea pe care o vom avea nu depinde de măsura de timp sau de efort cheltuit în acțiunea de strângere. La Dumnezeu nu contează cât timp alocăm, ci câtă inimă punem; și doar astfel putem beneficia de un rod adevărat. Cel care cunoaște bine nevoia și inima noastră știe cum să împlinească această nevoie, în funcție de măsura preocupării inimii noastre cu El.

Reamintim faptul că subiectul de care ne ocupăm acum este dobândirea hranei și că Hristos este această hrană. El însuși este adevărul. Tot ceea ce învățăm, dacă este cu adevărat învățat, trebuie să ne ofere o mai mare cunoaștere a Persoanei Sale. Trebuie să strângem hrană – nu mobilier intelectual, ci ceea ce ne susține, ne binecuvântează și îl glorifică pe El.

Și casa lui Israel i-a pus numele „mană”. Și era ca sămânța de coriandru, albă; și gustul ei era ca turta cu miere. Exod 16.31

Mana era albă, de culoarea razelor de lumină, iar „Dumnezeu este lumină”. În ce privește gustul, era ca turta cu miere. Nu era miere, care nu trebuia amestecată cu darul de mâncare, care de asemenea ne vorbește despre Hristos, ca hrană a poporului Său. Mierea simbolizează dulceața naturală care nu rezistă focului și care, prin urmare, este nepotrivită în jertfele pentru Domnul. Mana doar amintea de gustul mării; ea era ca turta, care este pregătită prin foc. La fel, în Hristos era toată dulceața naturală, însă într-o natură necăzută, pură și incoruptibilă.

Realitatea umanității Lui este cea pe care o putem înțelege, de care ne bucurăm și cu care ne familiarizăm; însă este o umanitate pe care Dumnezeu Și-a putut pune pecetea Duhului Său, aprobând-o în mod desăvârșit. Astfel, mana, fiind Pâinea din cer, este Hristos venit în această lume, un Om printre oameni, totuși expresia perfectă a lui Dumnezeu în umanitate. În umanitatea Lui, Domnul este „Dumnezeu cu noi”. Titlul pe care l-a folosit constant pentru Sine a fost cel de „Fiul Omului”.

Ei trebuiau să o adune de pe pământ, lucru care cerea sârguință și răbdare. Mana nu rezista la arșița zilei; nu putea fi stocată; și trebuia strânsă în fiecare zi. Dacă nu se sculau de dimineață să o adune, soarele o topea. Aici este aspectul în care trebuie să manifestăm sârguință. Facă Domnul să-l înțelegem bine! Mana nu cădea direct în gurile lor, ci în jurul corturilor lor. Ne dăm noi seama de nevoia de sârguință pentru însușirea lucrurilor divine? Înțelegem noi faptul că natura Cuvântului lui Dumnezeu este de așa fel, încât, oricât de clar ar părea, nu poate fi înșușit pe deplin decât de aceia care îl doresc cu toată inima?

Ia un urcior și pune în el un omer plin de mană și așaz-o înaintea Domnului. Exod 16.33

Deși mana nu putea fi păstrată mai mult de o zi în pustie, un eșantion din ea a putut totuși fi păstrat, pentru a fi adus în țara Canaan. Vedem astfel că, deși nu putem să ne hrănim astăzi cu experiențele noastre de ieri, va fi totuși o mare binecuvântare atunci când vom rememora, alături de Domnul nostru binecuvântat, experiențele noastre de aici de pe pământ.

Vasul de aur (Evrei 9.4) vorbește despre felul cum Dumnezeu este glorificat de ceea ce simbolizează mana. Deși Fiul Omului este Cel care ne-o va da și deși ea vorbește despre umanitatea Lui, manifestată pe pământ, totuși, atunci când vom fi în cer, vom descoperi că El este la fel cum a fost aici, iar Dumnezeu va fi glorificat în El pentru totdeauna. Vom descoperi în Cel așezat pe tronul gloriei pe Acela a cărui față a fost desfigurată mai mult decât a oricărui om, aici, pe pământ.

Nu numai că vom vedea mana ascunsă, ci o vom mânca din nou, așa cum Domnul spune adunării din Pergam (Apocalipsa 2.17). Simțământul dragostei Lui și cel al perfecțiunii harului manifestat față de noi vor fi mai proaspete ca niciodată. De fapt, odată ajunși acolo, vom intra în deplina savurare a tuturor experiențelor pustiei și vom înțelege deplina semnificație și binecuvântare a tuturor lucrurilor pe care le-am învățat despre El acolo.

Însă nu numai atât, ci hrănirea noastră cu mană acolo va fi într-o relație foarte practică cu hrănirea noastră cu ea aici. Ea este dată biruitorului aici; să remarcăm cu atenție cui îi este dată ea acolo. Cel care s-a hrănit cu Hristos aici va fi cel care se va bucura de El în viitor mai mult ca oricând, mai mult decât s-a bucurat vreodată în trecut. Această mană nu are doar rolul de a ne suplini nevoile prezente. Ea nu este doar o resursă pentru vremea de durere; nu are doar rolul de a ne face capabili să umblăm cu îndrăzneală și cu încredere pe drumul către cer, ci ea este aceea pe care o vom găsi în cer, într-o plinătate în care n-am cunoscut-o niciodată încă.